

Deň štvrté / Debatni króžek

Nechco nic říkat, ale ešle brzo nepojedem dom, tak se toř zcvokno. Je to kolotoč furt dokola a pořáď to samy. Od rána jenom krmeni, gřgáni, přebalování, spani, krmeni, přebalování a tak celé Boži deň. A mezevá tēm gegláni, žochláni, masáže břocha, šošláni a tak pořáď dokola. Jož mě to šťve, rád bech si vzal dovolenó, ale néni mně to přáno. Dež nespim, do z rok do rok a mosim všecke te kede poslóchat, až mě de hlavička okolo. Řekno Vám, mládi je dost drsny a nebet teho, že so občas odkládáné k ostatnim kojencum, mosel bech se za pár dni zbláznit. Aspoň, že te děcka só rozomny a celkem slošně pokecáme o svěch starostich. Dá to nekde docha, abeste jim rozoměle, ale nakonec si to aji přeložite. Tak sme konečně take veřešele teho Gagarina.

Já sem to debato začal a cely to probihalo na névešši úrovni. Pro nezavěcenyho člověka to mohlo znět asi takle: „Bleblebeleble, blablalabla, mňau, mňau, glgłgłgł, žgrhl, žbrbl“ a podobně. Ale me sme si na svy hatmatilke pěkně zvekle a ta debata probihala asi tak:

Já: „Děcka, já meslim, že besme měle zapátrat, co je to ten Gagarin. Mně to nedá spat, so z teho nervés.“

Maruška: „No, já sem si přčo nedělala, babe si to vekládale pře kojeni, akorát, že sem bela dost ospalá, tak mně mohlo neco otuct.“

Pepiček: „Ale to tě nikdo neveččétá, že né, kloci? Ale možná, že bech neco věděl.“

Kobiček: „Určitě od dochtora, né? Ta tvoja mama je s něm jedna roka. Hehehe, meslim hledá pro tebe tatička.“

Pepiček: „Nezávid, lepší dochtor, než ten váš obžungr. Dež se bel včera podivat, jak vepadáš, stál dule pod oknem, ale te vépare bele citět až na cimro.“

Deň sedmé / Pámbu odpočeval, ale tata né

Jeden be si meslel, že po celodenni práce be se mělo odpočevát, ale dež je v rodině mimino, tak to neplati. Normálně sem naše obdivoval, co všecko mosijó zvládnót, abech bel na tem Božim světě spokojené. Na jedno strano – co? Šak ste mě sami chtěle, né? Tož se včel staréte. To be belo pěkný, ožet si, pozor si nedat a pak nechat vésledek rust jak dřevo v lese! Ona to nebela sranda ani pře mym početó, nemeslete! Copak mama s tató, ti se o teho řehtale, ale dost dobře si spominám, dež sem bel eště spermijó, jak hrozně to bel pro všecke bráške a ségre boj o přežeti! Všeci se hnale k véteti, ale jenom jeden, slešite? Jenom JEDEN z nás mohl bet ten vevolené, keré to dlóhatánské cesto překonal a bel tak zdravé, že cestó nescipl a snažel se, abe z něho cose belo. No, debech to nebel já, bel to jistě nekdo iné, ale fakt je, že ten véběr ostatnich spermijáku nebel nic moc. Samé sóchotinář. Odpadale jak přežrály hroške. Jenom já sem to anabázo splenoti s vajičkem dokonal a divíte se, co ze mě dneská je! Klok jak bok. Tož se divim, že nekemo muže takovy dětsky hovinko smrdět. Tatik se tvářel všelejaka, dež mě měl opocovat. Všelejaka se šprajcova, že v tem nemá žádnó zkošenost, že na rozdíl od mame, kerá se základe staráni se o prcke očela jož ve škole, oni – jako chlapi – měle dilne! Takže nakonec se matka ostrnola nad něm e nade mnó, protože sem pomalo začenal bet oprozené, a řekla, že mo to teda naposlede okáže, abe mě prdelko omel vodó a né šmirglem, dež měl ve škole te dilne. Bel sem rád, že mě konečně nekdo přebalel. Do sochyho se přece jenom čurá a kaká lepše. No ale mama řekla: „Dež já mosim omévat a přebalovat děcko, tož te mně vemácháš pline.“

Deň desáté / Lóčení, lóčení

Tož zas máme štvrtek a já se přeznám, že jož se těším na soboto, až odpoledne přejede mama a tata. Né, že be mně to belo dovijak zle, to teda né, já bech toť mohl bet klidně nafurt, ale mám občas takové chvilenko, že se mně stěská po našech. Oni žejó jináč, než bábi s dědó. V Kovářově je takové klid a pohoda, ledi všeccko dělajó s rozomezem a e dež pomalo, tak je všeccko, jak má bet. Naši majó práco ve městě a přes tédeň bévajó tam, protože dojiždět taková dálko každé deň be se jim neveplatilo. Tata si to jož zkosel – dojiždět z Kovářova do Ončova každé deň, ale belo to jak pro vraha, protože stával eště dřiv, než bábinka, kerá chodila do kravina dojit, a to je co říct, protože co já pamatojo, tak zatim teda bela decky jož dááávno doma, dež já sem teprv otviral očeska, a dělala snidaňo. Tata mosel dva kilometre každý ráno eště za tme do Hvozdečka, pak autobusem do Litovle a teprv pak eště drohém autobusem do Ončova, kde měl začit dělat o šesti hodinách! Dovedete si to představit? On dež pak kolem páté hodine přešel zas do Kovářova, stačel akorát pojest a jož se chestal do hajan. Tož to snad ani nebel ževot. Proto ho napadlo a mama se předala, že postavijó ve městě barák. Napadlo to eště pár dalších ledi a domloville se, že postavijó trocho větši, abe tam mohlo bévat vic takových rodin, jak sme me. A tak chodák tata e chodera mama hned po práce, dež přešle do toho rozestavěnyho baráko, přeslikle se a stavěle. No – ževořele všelejaky, abe měle nad hlavó svó střečo. A to se nakonec podařelo, takže máme krásné kvartyr s óstřednim topenim, splachovacim záchodem a lampičkama nad lužkama. Já mám dokonce svuj pokojiček, kde mám váleno, stul se šuplatama, do kerých si skovávám všelejaky zajimavosti a take okno do zehrade k sósedum. Z teho okna, dež so doma, strašně rád hledivám a řvo na

Deň štvrté / Ségra

Nevim, ešle sem Vám to jož stihl říct, ale jož pár let néso doma sám. Teda sám, samozřejmě mosim pominót naše, mama s tató se nepočítajó. Eště rok před tém, než sem nastópl do škole, převezle si rodiče z porodnice ségro. Né, že bech bel nejak překvapené, oni mně to řekle dopředo, že jako vrana, čáp, če cose inyho pré nám to děcko přeneše. No promiňte, ale mně to takle hlópe vesvětlovat nemosite. Já dávno vim, jak se rodijó děcka, šak sem bel e o svyho porodo, akorát jož si moc nepamatojo, jak to belo před tém, než sem se stal člověkem. No ale nepochebojo, že je o tem nejaká literatura, tak se holt mosim napřed dopidit knížek a pak jož bodo věděť všeccko. Vite co? Spomněl sem si, jak to belo, dež sem se narodil já. Jak muj tata přejel do porodnice, stópl si pod okno a mlovil s mamó a se mnó zdula navrch. Tenkrát se mně to meslim lébilo, tak sem tato okecal, ešle besme nemohle spolo jet take do porodnice, že bech se podival na ségro a na mamó zdula. Co mohl tata dělat? Samyho mě doma nechat nechtěl, tak mě nastrojil do námořnickýho obleko a jele sme spolo do porodnice. Přepadl sem si tenkrát take tak dospělé, dež sem čočel do okna, kde stála mama se ségró a mávala na nás. Tata bel zasé chvilo šťastné a tak sme pak jele autobusem dom a pak sem bel rychle odvežené do Kovářova, meslim abech neviděl, jak tata radostně slavi dalšího potomka. Já sem temo moc nerozoměl. Přece kvule nejaké černovlasé a chlopaté holce nevepijo všeccko, co teče. Tata ja. Bel sem rád, že sem ho neviděl, dež se picl. Počétám, že to nebel moc pěkné pohled, ostatně od té dobe to odělal eště párkrát, ale decky mě včas odstranile, abech neměl špatné přéklad.

Pak za pár dni mama se ségró přejele a mně nastale trocho těžky dně. Najednó sem nebel středem pozornosti. Všeccko se točelo okolo té po-

mačkané chlopatice a já sem stál stranó. No já sem to pochopil, néso přece blbé. Mimino se mosi vepiplat, abe z něho neco belo. Ze mě jož cose je, tak nesmim žárlet. Tak to do mě aspoň furt hostijó, tak já teda nežárlim, decky dež mně dvacet minot nikdo neodpovi na my dotaze, protože se mochljajó s miminem, tak vezmo knížko a do si čist. Věřite, že mně čteni náramně pomáhá? Fakt. So rád, že jož to nejaké ten pátek omim, protože neomět to, tak od šestašedesátýho roko, kde se ségra narodila, so nebohé. Vubec nechápo, jak sem to bez knížek mohl tech pět let vedržet. Je v nich všeccko. Takovy krásny příběhe žejete s hlavima hrdinama. Já přímo vidim, jak ten děj probihá. Ani kvulevá temo nemosim do kina. Mám svy kino toť kdese ve vnitřko čela, ešle to tak mužo popsat. Dež zavřo oče, vidim všeccke te Dicke Sande, Tarzane, maly Mikoláše a vlčáke Rene, kery sem jož přelóskal navzdore nizky-mo věko. Dokonce sem si vepěstoval takové návek na knížke, že dež sem bel nedávno znovo ve špitále s očema a měl sem je pár dni rozkapany, takže sem skoro nic neviděl ostře, mosele mně naši po večerech čist aspoň Neználka na Měsico. To ale take bela historija. Já nesnášim nekolek věci. Jednak šálek okolo krko, to bech se hned pozvracel, jak mě to nedělá na tem krko dobře, pak eště třisko v palco. Tak děsně boli a nende vetahnót jináč, než že mama vezme jehlo a tak dlóho s tó třískó šfogloje, až jo veštórá aspoň kósek ven, pak vezme pinzeto a vetahne jo. Ale ta bolest pře tem šfoglování je nesnesitelná! No a potom eště nesnášim, dež se mně pani dochtorka Veselská divá do krko. Decky řekne: „Odělé Á“ Já to odělám, ona mně vrazi na jazek kos dřeva a já se nadžémám jak debe to všeccko, co sem ráno zbaštěl, mělo okamžitě veletět. A dochtorka řekne: „No, no!“ a mně je hrozně trapně, že sem mohl poblot takový hodnó osobo, jakó ona bezesporo je. Ale ešle neco vubec nemužo, tak je to praštěny kapání do oči. Já nevim. Dež sem bel v nemocnice, kapale nám do oči každé deň dvakrát sestre. Děcka

stóple do fronte, vevalele oče dostale do každýho kapko a šle. Já meze něma. A nic sem neřikal. Ale doma to jakse nešlo. Debe se dival nekdo cezi, jak mně mama kape do oči, jož bech bel meslim v děcáko, protože be mosel na naše zavolat sociálko a ta be mě jim odebrala, že mě térajó. Ten obrázek bel asi takové: Je lužko, na něm ležim já. Na mně kleči tata a drži mně obě roke a pokud' je to možny, tak e nohe, protože kopo všeckém, co mám volnyho. Navic krótím hlavó sem a tam, což se snaži nejak eliminovat matka, kerá má ale volnó jenom jedno roko, protože v drohé má kapátko, kerym se mě snaži trefit do oka. Do toho všeci parádně řvem. Já nelidske, že mě chcó osmrtit a take proto, že ta kapka dež padne do oka, hrozně, ale HROZNĚ boli! Tata řve take, protože ho kopo volnó sedmiletó nohó, a navíc néni schopné održet mě obě roke, protože já mám v to rano obrovská tarzanovská selo, proti keré néni obrana a pomuže jenom to, že tatik povoli. A do všecyho ječi mama, ať neblbno, že to bode jenom jedna kapka. Popravdě, decky se jim jakse podaři mě přemuct a nejakém zázrakem mě e otevřít oko. Zavřeni oči je moja poslední možnost, jak se temo překoři vehnót a jejich otevřeni trvá asi třetino čestyho časo v celym nerovnym zápase. Pak přende ta kapka, kerá skoro decky vic jak z pulke sama veteče, protože já jak so přemožené, se eště mstim za to porážko tém, že jak mně to tam kapnó tak just oko nezavřo, abe to veteklo. To pak zasé je boj, abe mně to oko zavřele. Je to každodenni obrázek a meslim, že náš činžák má hezky podvečerni zpestřeni večere. Tošim, že se náš řev mosi rozlihat né jenom po baráko, ale aji po celé olece V. I. Lenina. Naštěsti ta rozkapávaci kura netrvá dlóho, decky tak deset dni, nebo tak nejak. A chodák Neználek leži na zemi a čeká, že bode přečtené, jenomže tata je po zápase onavené a mama mosi kojit, abe ji neztvrdle prsa, dež se tak venervovala. To bech se nedivil, debe bela ségra z takovyho vestre-sovanyho mlika jednó pěkné nervák.

